

Work-life balance

'There's no such thing as work/life balance. There are work-life choices, and you make them, and they have consequences...those who take time off for family could be passed over for promotions if (they are) not there in the clutch.' Aldus Jack Welch, voormalig CEO van General Electric, afgelopen zomer in New Orleans op het jaarlijkse congres van de Society of Human Resource Management.

Ik moest de passage wel drie keer lezen. 'There's no such thing as work/life balance. There are work-life choices, and you make them, and they have consequences...' Kom op zeg. Wat een ouderwetse, achterhaalde opvatting. Emancipatiegolf gemist? Geen kinderen zeker? Wil je zo de nieuwe generatie aan je binden? Is dit de stand van zaken in de VS anno 2009? Wat een oppervlakkig land is dat toch. Hebben ze nog steeds niet door dat er meer is in het leven dan enkel werk en geld?

Zomaar wat gedachten die door me heen schoten. Toch voelde ik ook een zekere twijfel. Welch is niet de eerste de beste. Onder zijn leiding groeide General Electric van een middelgroot bedrijf uit tot 's werelds grootste onderneming met een marktwaarde van 410 miljard dollar. Hij stond er bovendien om bekend dat hij het beste uit zijn mensen wist te halen, hij schrijft nog steeds ma-

nagementboeken vol en heeft samen met zijn vrouw een veelbezochte website (www.welchway.com). Een hork die niet is meegegaan met zijn tijd is het dus niet. Misschien heeft hij ook wel een punt en moet je je volledig focussen op je werk, als je echt carrière wilt maken. En vanuit het werkgeversperspectief is het ook wel te begrijpen dat ze Klaas-Jan die dag en nacht klaar staat voor de zaak en wiens vrouw is gestopt met werken om voor de kinderen te zorgen, prefereren boven Margreet die dan wel fulltime werkt maar die vaak al om vijf uur aftaait en die thuis haar handen vol heeft aan haar opgroeiende pubermeiden.

Gatverderrie, wat schrijf ik daar toch allemaal. Dat is toch niet waar ik in geloof. En zo zit het toch ook niet? Een goede werk/privébalans is toch zeker enorm belangrijk voor een gelukkig en betekenisvol leven. En dat geeft toch energie, houd je fit en bevordert de creativiteit? En waar is dat voor nodig, werkweken draaien van zestig uur en meer? Workaholics lijken misschien wel ideale werknemers, maar brand hun kaars niet sneller op? En hoe zit het met hun blikveld en empathisch vermogen? Kwaliteit versus kwantiteit? Zijn ze niet een beetje sneu en vooral met zichzelf bezig?

En los daarvan. Zelfs al zou de carriëretijger zonder privéleven het best renderen, waar vind je ze nog? De jongeren van tegenwoordig zijn zelfbewust en weten drommels goed wat hun marktpositie is. En die is goed, uitstekend zelfs. En ze weten wat ze willen. In luxe opgegroeid willen ze ook hun verdere leven op aangename wijze doorbrengen. Werken akkoord, maar wel leuk uitdagend werk graag met prettige collega's, een motiverend salaris en met een beetje een relaxte baas. En natuurlijk plenty vrije tijd want hé, je leeft maar één keer.

Ik heb mezelf bijna overtuigd. Toch blijft er wat knagen. Zou ik kiezen voor Margreet?

*Pieter le Roux,
Center for People and Buildings*